

telser, vi har haft i de senere Aar med Hensyn til Indkaldelse af Rekrutter, og vi kunde heller ikke blive ved at udsætte de større Øvelser. Det havde ikke forslaaet noget økonomisk, saa længe vi sidder med det store Befalingsmandskorps, der har Ret til at blive i Hæren uden Hensyn til, om vi har Mandskab dertil eller ikke. Det er dog ved en Beskæring af Funktionærstanden, vi kommer til den virkelige Besparelse, men det var vi afskaaret fra. Vi kunde kun indskrænke Indkaldelserne og udskyde de større Manøvrer. Men som den højtærede Indenrigsminister var inde paa, vilde dette virke i høj Grad sløvende, for ikke at bruge et stærkere Udtryk, paa Befalingsmændene. Hvad vil det sige, at en Mand rykker op og bliver Regimentschef og kommer til at kommandere 3—4 Batailloner, naar han i den Tid, han har været Oberstløjtnant og Bataillonschef maa ikke nogen Sinde har staaet overfor en samlet Indkaldelse af sin Liniebataillon? Det er umuligt at kræve, at disse Folk skulde udføre deres Gerning tilfredsstillende. Et er at uddanne 6—7 000 Mand om Aaret, et andet at have en Befalingsmandsstand, som i givet Tilfælde kan lede dem, som de skal ledes. Noget af det vigtigste ved et Militærvæsen er at have en virkelig uddannet og forstaaende Befalingsmandsstand, som i givet Tilfælde er Situationen voksen, ikke alene krigsmæssigt, men ogsaa med Hensyn til Behandlingen af det Mandskab, vi betror dem i adskillige Maaneder. Jeg betragtede det derfor som ganske ugørligt at gaa til en midlertidig Ændring af Hærløven af 1909, men har ment, at vi burde gaa over til en Nyordning, saaledes at Befalingsmændene vidste, hvorledes Forholdene laa, og Befolkningen og de unge kunde se, hvad Hensigten var. Nu kan man i øvrigt sige om det, vi her foreslaar som en Nyordning, at det er en midlertidig Ordning. Det er jo for saa vidt alt, hvad vi laver, ogsaa paa Militærvæsenets Omraade. Men jeg vil sige om denne Ordning, specielt den, der gælder Hæren, at den er bygget saaledes op, at man kan forøge den og forringe den talmæssig set ganske efter Forgodtbeholdende, efter som Forholdene udvikler sig.

Jeg skal ikke komme ind paa Enkeltheder i de foreliggende Lovforslag. Den højtærede Indenrigsminister har beskæftiget sig med nogle af de væsentlige, og i øvrigt er jeg ligesom den højtærede Indenrigsminister ganske sikker paa, at samtlige dette høje Tings Medlemmer med Interesse har fulgt disse Forhandlinger og

er lige saa kendt med dem som vi, der i Dag staar og taler paa de forskellige Partiers Vegne. Jeg skal derfor ikke trætte det høje Ting med en Gennemgang af Enkelthederne, men skal kun omtale nogle enkelte Forhold.

Det siger sig selv, at Kommissionens Medlemmer under Udarbejdelsen af de foreliggende Lovforslag har benyttet sig af den Sagkundskab, som blev stillet til Kommissionens Raadighed af Centraladministrationen, en Sagkundskab, vi har Grund til at takke for den Beredvillighed, den til enhver Tid har vist, naar vi har spurgt om dette eller hint. Men desuden har der været rig Lejlighed for os til at sætte os i Forbindelse med Repræsentanter for alle Hærens Korps. Det er umuligt, at der kan tilforordnes en saadan Kommission Repræsentanter for samtlige Korps indenfor Hæren, det er kun enkelte, der kan blive repræsenteret. Vi har derfor ofte haft Ønske om at drøfte disse Forhold med andre, og det har vi gjort i rig Udstrækning. Vi har spurgt baade til denne og hin Side, og alle har vist sig beredvillige til at udtale sig. Men en anden Sag er, hvorvidt vi har været beredvillige til at følge de givne Udtalelser, og dér er jeg, kan jeg godt sige efter det Kendskab, jeg har til de her omhandlede Forhold, berettiget til at udtale, at hvis vi havde fulgt samtlige Henstillinger fra de militære sagkyndige, havde vi faaet et Forslag, som var ganske ubrugeligt, og et Forslag, der var økonomisk uoverkommeligt. Interesserne er jo yderst forskellige indenfor de forskellige Korps. Gaar man til en Mand indenfor Rytteriet, siger han: Rytteriet er noget nær det vigtigste indenfor Hæren, og har vi et godt Rytteri, er det næsten unødvendigt med Motorordonnanser og Flyvæsen. Men gaar man saa til Flyverne eller dem, der har med Efterretningsvæsen af anden Art at gøre, siger de ganske det modsatte. Flyverne siger: Har vi først et velordnet og sikkert Flyvæsen, er Rytteriet ganske overflødig med Undtagelse af nogle ganske faa Ordonnanser til den nærmere Tjeneste; til Efterretningstjenesten er Rytteriet ikke nødvendigt. Og saaledes kan man nævne forskellige Opfattelser, som gør sig gældende indenfor de forskellige Korps. Det er ikke unaturligt, tværtimod, det er jo ganske naturligt, at de, der staar som Ledere og medvirkende indenfor de enkelte Korps, hovedsagelig ser paa Nytten af den Virksomhed, de udfolder. Det er ikke alene indenfor Hæren, en saadan